

Prædiken til 3. søndag efter påske 2017.

Tekst: Johs. 16,16-22.

Hvad kan holde livet sammen, når livet går i stykker?

Et møde med et menneske kan sommetider føre én ind i livets store spørgsmål.

Et møde med en uløselig konflikt kan stille én overfor livets store dilemma.

Kristi møde med verden og os mennesker er et møde mellem Guds kærlighed og verdens uløselige konflikter og modsætninger.

Lad mig tage en menneskeskæbne som gav et blik ind i hvor hårdt livet kan være.

To mennesker havde levet sammen i mange år, skabt hjem og familie sammen. Været aktive i lokalsamfundet, med mange ideer og stor kreativitet. Livet var godt, glæden ved hinanden stor, så pludselig en dag, glemte konen strygejernet på strygebrættet. Men manden kunne lugte det og nåede at fjerne strygejernet inden brand brød ud.

En uge senere kom hun hjem fra sin arbejdsplads og sagde: De har bedt mig om at slutte. De små tegn som havde været der en tid blev tydeligere, og så fik de besøgt lægen, og hun fik diagnosen Alzheimers. Det var som en dødsdom, men også en bekræftelse. Nu vidste de hvad, og hverdagen og fremtiden blev med et en helt anden.

Langsomt forsvandt hun ind i en verden hvor han ikke kunne nå hende. Relationen som mand og kone blev forandret, men han elskede hende stadig. Livet gik i stykker. Så meget var ikke længere muligt, rollerne blev forandret, hvordan holde sammen på livet, hvordan fortsætte livet?

Hvordan holde sammen på familielivet og på sig selv når livet er gået i stykker.

Et møde med et menneske formede en sætning, en sætning som er sand om ham, og mange andre i samme situation som jeg har set. *Når livet går i stykker er det kun kærligheden som kan holde os sammen.* Har set det hos mennesker, kærligheden til ægtefællen holdt dem sammen trods at alt var forandret. Men det er en kærlighed som bærer en tung smerte med sig.

Hvem kan forstå dette?

Jeg tror at det er sandt, at kun den som elsker, forstår den som elsker.

Når vi møder evangeliet, som det fortæller os om Jesu møde med verden, så skal vi have denne sætning med for at forstå hvad det er det hele handler om i Jesu historie.

Kun den som elsker, forstår den som elsker.

Kun den som elsker holder sammen på den verden som er gået i stykker.

Og vores verden går ikke kun i stykker af sygdom og død, den går også i stykker af konflikter.

I menneskenes verden er der meget smukt og godt, men der er mange konflikter mellem mennesker.

Det er underligt som det gøres i teksten vi har fået til i dag. Påskedramaet med Jesu død og opstandelse sammenlignes i billedet af den fødende kvinde.

Her kan vi synes at vi er langt fra at livet går i stykker, her bliver livet til. Men for den fødende kvinde er det med eget liv som indsats. Og utallige kvinders historie fortæller om at liv blev født med livets som indsats.

Der er gråd og smerte, så stor at kvinden må føle sig på kanten af livet. Og dog er det det den fødende kvinde vil, og skal igennem. Der er ingen vej udenom. Også her er kærlighed i centrum for alt. Kærlighed til mand, til barnet, til livet.

Godt at vi mænd ikke skal igennem det, men vi slipper ikke.

Der er et andet sted hvor mandens lidelse kommer på banen.

Og det er i krigen.

Utallige mænd er endt på krigens slagmarker. Af vrede og besidder trang, men også af kærlighed til familie og land som man ville forsvare med eget liv som indsats. Og gjorde det.

Sådan er menneskets historie fyldt af gråd, smerte og underligt nok også kærlighed.

Krigen fører os direkte ind i menneskets universelle dilemma og ind i Guds kærligheds dilemma.

Vi er alle Guds skabninger, uanset hvor vi er født. Vi er mennesker skabte i Guds billede. Til liv og til glæde på den samme jord, men vi bliver så ofte uenige om det vi har.

Evangeliet handler om Gud, der i Kristus møder den verden, som vi er. Gud møder verden i Jesus Kristus, møder os midt i alle vores konflikter og uenigheder og modsætninger.

Nogen gange synes det som om at vi kan forenes i verden, andre gange er det som om at alt går i stykker. På den ene eller anden måde og allerværst når det er menneske mod menneske.

F. eks. taler Jesus i en lignelse om en far og hans to sønner og sætter her fokus på kærlighedens lidelse.

Hvordan forene to sønner som er helt uenige.

Lignelsen om den fortabte søn, stiller dette spørgsmål til os alle: Hvem kan forene to, som går hver sin vej?

Hvem kan holde sammen på en familie hvor den ene ønsker sin far død og borte, så han kan leve sit eget liv. Og hvordan kan den søn, som blev hjemme, forenes med sin far og sin hjemkomne bror, så familien kunne leve sammen?

Hvem og hvad kan holde sammen på en familie som er gået i stykker?

Det er dette spørgsmål Jesus gør til det store spørgsmål i mødet mellem Gud og menneske.

Påskedramaet, som Jesus beskriver i billedet af den fødende kvinde, handler om dette. At bringe nyt liv til verden, med sit

eget liv som indsats.

Kan den verden som er gået i stykker heles igen?

Det korte øjeblik.

Det øjeblik hvor Gud møder sin verden i Jesus Kristus, og sætter sin kærlighed ind på at forene og forsoner verden med sig selv.

I menneskehedens lange historie er det det korte øjeblik, som Jesus talte om til disciplene. Det nye livs fødsel.

Håbets fødsel.

Mange historier er fortalt om familier med indbyrdes konflikter. Og de historier har ofte en fødsel med sig som centrum i handlingen. Og mange gange sker en forsoning mellem familiens medlemmer, når det nyfødte barn blev lagt dem i hænderne. Det nyfødte barn forenede familien på tværs af modsætninger i en fælles kærlighed.

Barnets fødsel blev en genfødsel af familien.

Påskedramaet som det er fortalt i evangelierne er omkranset af mange forskellige mennesker. I en broget og konfliktfyldt verden. Jesu disciple med deres indbyrdes uenigheder. En fornægter, og en forræder. Kvinderne med deres sorg og fortabthed. Farisæerne med deres vrede og uforsonlighed, og bedreviden, og lovstroskab. Farisæerne, der som den hjemmeværende søn i lignelsen, var derhjemme og forsøgte at holde sammen på livet ved hjælp af ret og rimeligt. Hvis vi ikke sætter grænser for mennesker, så går det hele i stykker.

Og så var der den politiske magt, som forsøgte at have rene hænder, men som gjorde det beskidte arbejde. Tager man sig tid til dette kig rundt i flokken af mennesker som stod ved korset langfredag, så finder vi at udsnit af alle mennesker i menneskenes brogede verden. Modsætninger, vrede, uforsonlighed, had, selvretfærdighed, oprør, forræderi og fornægtelse. Og midt i det hele en lidende kærlighed.

Hvem kan holde sammen på en så splittet menneskeflok?

Verden er gået i stykker.

De stod der alle. Tavse for den menneskets domstol, som havde talt og dømt. Og de så dommen blive eksekveret.

Påskedramaet, da Gud i Kristus møder den verden han elsker.

Hvem kan holde sammen på en verden som er gået i stykker?

Kun den som elsker, forstår den som elsker.

I Jesu lignelse om en far og hans to sønner, gør Jesus sig til faderen. Faderen i lignelsen er et billede på Gud, men det bliver også et billede på Jesus. På ham der går sine sønner i møde.

Ligesom vi har det i læsningen fra Hebræerbrevet, at Jesus led sin død udenfor byporten, derude hvor udskuddet holder til.

Korsfæstelsen er spotten og hånen fra alle de retfærdige. Og fra lovens håndhævere. Derud gik Jesus. Ligesom faderen i lignelsen to gang måtte forlade sit hjem.

Han gik ud da han i det fjerne så sin yngste søn komme hjem, han løb ham i møde og omfavnede ham.

Og anden gang, da den ældste søn ikke ville gå med ind til faderens fest, så måtte faderen gå ud for at tale med sin ældste søn. To gange ydmygede faderen sig, for at vise sine sønner den kærlighed han havde til dem begge.

Hvad kan holde sammen på en familie der er gået i stykker?

Hvad kan holde sammen på en verden der er gået i stykker?

Det budskab som Jesus i evangeliet sætter i spil, er at kun kærligheden kan holde sammen på en verden der er gået i stykker.

Påskan handler om dette, om hvordan Jesus Kristus gav sit liv for at forene verden. Det er den kærlighed som lider, der er til at stole på.

Kun kærligheden kan helbrede verden.

Kun Guds kærlighed kan holde sammen på en verden, og et liv, som er gået i stykker.

I påskedramaets korte øjeblik prentes Guds kærlighed ind i verdens brændpunkt med korsets tegn.

Og ud af påskens drama fødes håbet, troen og kærligheden, så glæden igen kan få plads mellem mennesker.

Den glæde som trods alt vokser frem af udvist trofast kærlighed.